

# BON PASTOR I SACERDOT

*Cinquè de pasqua © Mots per a la família - Jordi Castellet*

La família Kennedy és una estirp coneguda als Estats Units per dos motius principals: primer, per la seva gran implicació en la política i, segon, perquè són catòlics i han estat sempre importants en el desenvolupament del país. Recentment, el 2010, hem vist al nebot de JFK (+1963), Patrick J. Kennedy (1967), votar a favor de les lleis que aproven l'avortament als Estats Units. En canvi, votava en contra que l'avortament es financés amb diners públics, com a Espanya. D'altra banda, polítics espanyols com José Bono i Pepe Blanco han tingut respostes semblants davant de l'última llei aprovada que liberalitza l'avortament i el converteix en un dret. En aquest sentit afirmaven que sí, que ells eren catòlics, però que no es pot pretendre imposar les creences privades a la majoria.

Als Estats Units, el bisbe Thomas Tobin (1948) va reprendre públicament i amb contundència aquell Kennedy, dient-li que aquella no era una postura acceptable com a catòlic i que calia que un catòlic no es veiés immiscuït en pràctiques i lleis que anessin en contra de la vida. Tobin li havia dit que s'abstingués de rebre la sagrada comunió, a causa de la seva pública contradicció amb els ensenyaments de l'Església Catòlica.

Argumentava: «ser catòlic significa formar part d'una comunitat de fe amb una autoritat i una doctrina clarament definida, amb obligacions i expectatives; significa que creus i acceptes els ensenyaments de l'Església, especialment en matèries de fe i de moral; que pertany a una comunitat catòlica local, a una parròquia, que participes en la missa dominical i reps regularment els sagraments, que recolzes l'Església, personalment, públicament, espiritualment i econòmic.»

José Blanco López (1962), essent ministre d'indústria, afirmava en el seu bloc personal: «Soc catòlic. Com a tal, estic disposat creure que l'avortament és un pecat. Però abans soc ciutadà i demòcrata i, com a tal, no estic disposat a creure ni a admetre que l'avortament hagi de ser un delictes [...] Com a diputat, votaré la llei de l'avortament i amb molt d'honor.»

José Bono (1950), també socialista i president de les Corts espanyoles, publicava un article a El País en el qual es definia com «un polític que vol inspirar la seva vida en l'Evangeli de Jesús» però en lloc de rebutjar un projecte de

lleï que contempla l'avortament lliure fins a la setmana catorze i fins a vuit mesos per motius eugenèsics, assenyalava una única conseqüència: «aspirar que la nova lleï inclogués una dimensió de comprensió i de misericòrdia». La seva cloenda era molt clara: «Dona, actua en consciència, aquesta lleï no et condemna!»



Com es pot veure, la batalla de l'avortament i per la defensa de la vida resulta ben vigent encara avui dia, com en temps de la Venerable, la Mare Teresa Gallifa i Palmerola (+1907), filla de Sant Hipòlit de Voltregà. Avui ens trobem en unes societats, les europees especialment, que estan governades per persones amb la bena als ulls, que no veuen les conseqüències nefastes de la pràctica de l'avortament massiu i lliure.

Les primeres víctimes són els que havien de néixer i no ho han fet: persones humanes amb el dret a la vida que no se'ls respecta i que no se'ls dona l'oportunitat de defensar-se. Amb les víctimes hi hem de posar les mares, també, que es troben empeses a una pràctica abominable, obligades per les situacions i la cultura ambient. Des de la sanitat pública se'ls diu ben clar, per què no avortes? Hem de saber que aquesta proposta no tan sols és feta a persones que han sofert una violació o maltractes que els fetus presenten deformacions severes. No! Sabem que aquests casos només suposen un 5% del total. Al contrari, Catalunya tingué 23.000 avortaments l'any 2009, p.ex. La majoria foren de nenes menors d'edat o de joves solteres, estudiants o treballadores, que no reben ni l'ajut, ni la formació necessària per no haver d'arribar a aquesta situació tan dramàtica.

El manament d'estimar com Crist s'ha d'aplicar igualment pels que no han nascut.<sup>Jn 13,34</sup> Què podem esperar d'una educació pública que posa a les mans d'infants de dotze anys un preservatiu i se'ls diu que el portin a sobre perquè no se sap mai? Què volen que faci un nen quan se li dona una joguina? Doncs jugar-hi, és clar. Després passa el que passa. I ens estranyem que en països on la revolució sexual del 1968 va arribar abans, ara es destapin infinitat de casos de pederàstia? Ara s'escandalitzen aquells que varen engegar un tren, que acaba descarrilant, causant milers de víctimes.

Estimar significa, entre d'altres coses, donar a cadascú el que li pertany, començant per la vida. Tan sols edificarem una societat justa si ho aconseguim.